

in.ihned.cz/zahranici

schovali. Dovnitř to nejde, je hrozné horko a hned se nám udělá špatně, takže všichni ležíme na palubě a pečeme se. Po kratším klidném období přichází silnější vítr a vlny dosahují i deseti metrů. Jsou vysoké a my kloužeme nahoru a dolů jak na sáňkách. Objevují se problémy s navigáčkou kosatky a přišli jsme také o první plachtu. Zbývají ještě tři. Rozhodujeme, že na stěžň polezu já a kapitán mne potáhne navigáčkou. Žaludek se mi už změnil v cosi, co vůbec neplní svůj účel, a teď ještě lézt nahoru do čtrnácti metrů. Výkyv stěžně nahoře je někdy i čtyři metry a hodně se mi tam nechce. Nakonec přece lezu s nožem v zubech, protože je třeba přerušit utržený zbytek plachty s úvazem.

Přicházejí o něco chladnější vody. Slunce stále pálí, ale moře už má jinou barvu a snad i náladu. Fouká více z boku a jede se lépe. Po téměř třech dnech bez jídla do sebe vpravuji první polévku. Uplynou další dva dny a poprvé po nácviu v marině stavíme spinaker. Slibujeme si od něj, že se loď rozlétne směrem k cíli, ale místo toho se rozlétl úchyt výztuhy hlavní plachty. Dvě hodiny práce k ničemu. Začínáme si zvykat na to, že každý den se stane nějaká porucha nebo nečekaná věc. Přišel ale jeden den, o kterém v deníku stojí: 7. května – nic se nestalo !!! Byl skutečně jediný během celé plavby.

Bouře

Zato večer 14. května těsně po překonání půli vzdálenosti na Azory dostáváme špatnou předpověď. Blíží se bouře a nemůžeme se jí úplně vyhnout, jen se dostat na její okraj. Nebe má večer jinou barvu a jdu spát v neblahém očekávání. Spánek ale trvá opravdu jen krátce a budí mne kapitánovo nadávání a přestavování plachet. Musíme všichni ven, bereme si popruhy a uvazujeme se k lodi. V dešti a zatím docela mírném větru rolujeme plachty na třetinu. Nácviu v marině se ale od reálu potmě a ve větru hodně liší.

FOTO: ARCHIV AUTORA

FOTO: DAVID SANGER

Za velkých vln jde voda běžně přes palubu i nás. To se během plavby dělo běžně, ale ne soustavně. Teď je to jinak. Na obočí máme každý několika-milimetrovou vrstvu solné kaše, jak nám na obličejích usychá slaná voda. Marika má služby vždy brzo ráno a jde na palubu ve chvíli, kdy má bouřka největší sílu. V duchu ji obdivuju, ale zkouším raději usnout a nabrat síly na vlastní boj s kormidlem. Když mě Wojtek budí, prší už méně, ale fouká snad ještě víc.

Zdá se, že bouřka odchází, ale na vlnách to vidět není. Nebo alespoň v dobrém ne. Navíc se objevují i další z jiného směru a nejde se vyhnout pádům přídě do prázdná. Každá taková rána znamená nebezpečí pro loď. Praská přední tank s pitnou vodou. Je jí všude plno, ale hlavně přicházíme o třetinu zásob. Půl hodiny nato padá radarový reflektor ze stěžně a další vlna pohotově smývá z paluby to, co z něj zbylo. Jsme neviditelní. Nesvítíme kvůli bateriím a radary nás teď také nenajdou. Moře je ale neobyčejně krásné a divoké vlny vyšší než náš patnáctimetrový stěžň. Už ale vychází slunce. Loď vydržela a my taky.

Obzory s Azory

GPS každé ráno přináší radostnější zprávy. Hodnota zbývajících cesty v námořních milích se den za dnem snižuje téměř o stovku a mluvíme pořád jen o pevné zemi. Vítr vane z docela příznivých směrů, hlavně z boku, a to znamená rychlejší plavbu. Přichází večer, kdy doufáme, že se probudíme v dohledu Flores, nejzápadnější výspy Evropy i Azorského souostroví.

Vstávám v půl osmé a hrnu se na palubu. Marika nic neříká, jen s úsměvem ukazuje k jakési sotva znatelné čáře na spojnici oblohy a hladiny. Země na obzoru! Máme všichni neuvěřitelnou radost a pořád kontrolujeme, jestli by ještě někde nešlo zvýšit rychlost aspoň o kousíček. Pozdě odpoledne stahujeme plachty, startujeme motor a za burácení

příboje stáčíme loď špičkou do malého rybářského přístavu v Lajes das Flores. Ustávají vlny, loď se opírá o obří pneumatiku u mola a naše nohy se po třech týdnech dotýkají opět pevné země. Nic nám nemůže zabránit v kolébaté chůzi do nejbližší restaurace, kde bude konečně normální židle, jídlo a odpočinek. Dočkali jsme se, přepluli jsme Atlantik, a teď nás čeká cesta přes celé souostroví a nakonec poslední týden až do Portugalska.

Času je poměrně hodně, oceán jsme přepluli nad očekávání rychle. Můžeme zvolnit. Plujeme od ostrova k ostrovu. Menší jsou vystřídány většími a rušnějšími.

Cílová rovinka

Z Azor se nikomu nechce, i když by plavba do portugalského přístavu Villamoura měla zabrat už jen týden. Připravujeme loď na poslední etapu plavby. Už nemáme žádnou nádrž na vodu, oba tanky praskly v bouřích a ani proud v bateriích už nejde rozumně udržet. Říkám si, že to ale asi vůbec nevádí, teď už je to prý hračka. Konečně přichází prognóza mírného bočního větru a navečer 30. května vyplouváme na motoru přesně na východ – ke kontinentální Evropě.

Plavba z Azor má už úplně jiný ráz. Vítr fouká jen málo a téměř nikdy proti nám. Čas od času jedeme i na motor. Je poměrně chladno, na noc si běžně bereme pod nepromokavý oblek pětovku. Čekáme na tmavší pruh na obzoru. Nic zvláštního se neděje. Satelit ukrazuje každý den stejnou cifru ze zbytku mil na displeji.

Jednoho rána Wojtek ukáže na obzor a vidím zemi. Portugalské pobřeží. Naše cesta je u konce. ●

IVO PAULÍK

Text vznikl ve spolupráci
s cestovatelským časopisem
TravelFocus
www.travelfocus.cz

travelfocus
zaostřeno na cestování